FRATELE MEU GEAMĂN SÎNT CHIAR EU

VIOREL MIHALCEA

Am avut odată ghinionul să lucrez pe un modul geostaţionar a cărui instalaţie de climatizare s-a defectat. Cîteva ore, pînă la înlăturarea avariei, am intrat în scafandrii individuali şi, evident, am aşteptat. În costume temperatura era plăcută, dar aveam totuşi senzaţia dezagreabilă a unui afront personal. Mă simţeam înfofolit, mişcările îmi erau greoaie, ce mai, sufeream. Şi ştiţi de ce? Pentru că anotimpul meu preferat e vara. Şi în general nu îmi plac complicaţiile.

Acum, imaginaţi-vă un pupitru cu trei rînduri de butoane şi un televizor. Rotind butoanele, putem să alcătuim trei mărimi spaţiale: o distanţă şi două unghiuri. Cînd totul e pe zero, ecranul nu arată nimic. Toată chestia asta am văzut-o la Popache şi poate că nu mi-ar fi atras atenţia, pentru că Popache are casa plină de drăcii, dacă alături de pupitru nu ar fi fost o uşă obişnuită, plasată pe un perete exterior. Nimic deosebit, doar că Popache locuieşte la etajul şapte. Imaginea de pe ecran începe să se modifice cînd distanţa arătată de afişajul primului rînd de butoane e diferită de zero, ca şi cum ai pleca de pe locul acela, ai trece prin zid şi ai pluti pe deasupra oraşului. Reglînd unghiurile, sus-jos şi dreapta-stînga, poţi să te plimbi pe unde vrei, să ieşi din oraş, să te duci în alt oraş, mă rog, libertatea de mişcare nu e vorbă goală.

Şi acum, surpriza:

„Ai găsit pe ecran o imagine nemaipomenită, un loc unde ţi-ar place să fii. Nimic mai simplu, deschizi uşa şi ieşi chiar ACOLO.”

Popache zicea că în momentul cînd treci prin planul uşii, dispozitivul te secţionează în felii de grosime subatomică pe care le expediază la ţintă, reconstituind acolo întreaga configuraţie. Sună cam sadic, dar asta e doar teorie. Practic, e foarte plăcut, eu am trecut de multe ori şi nu am simţit nimic. Am fost cu Popache prin toate locurile din lumea asta unde am fi putut vedea cîte ceva interesant. Nu l-am întrebat de ce nu face maşinăria publică, mi-a dat singur o explicaţie pe care am considerat-o valabilă: taxele vamale reprezintă o povară zdrobitoare.

Dacă pînă aici e clar, pot să precizez, pentru tipicari şi curioşi, că asta a fost introducerea. Şi acum, întîmplarea.

În urmă cu cîteva luni eram pe orbită, tocmai ieşisem din schimb şi mă încuiasem în cabină cînd, pe un perete, s-a conturat un dreptunghi luminiscent prin care a intrat Popache. Vino repede, mi-a zis, am nevoie de ajutor. Aveam cîteva ore la dispoziţie, pînă la următoarea tură de lucru. L-am urmat fără tragere de inimă. M-am trezit în camera lui de la etajul şapte, unde Popache s-a repezit la aparat, căutînd cu înfrigurare un loc, locul acela unde vroia să mă ducă, presupun. A răcnit un „aşteaptă-mă", s-a repezit la uşă şi a trîntit-o în urma lui. Am rămas cu gura căscată la micul ecran de pe pupitru. Era un oraş străin. O arhitectură nepămînteană, tot felul de vehicule aeriene, mă rog, tot tacîmul din filmele de anticipaţie. Într-o clipă mi-a căzut fisa: Popache făcea contactul cu EI pe cont propriu, ca şi cum şi-ar fi luat bilet la cinema. M-am uitat la distanţa înscrisă pe afişaj, îngrozindu-mă, ceva cu zece la a paisprezecea, vreo douăzeci de ani lumină. Aşteaptă-l pe Popache acum. Pe urmă, totul s-a precipitat. Aparatul a început să scoată fum, n-a trecut mult şi un scurt-circuit monstruos a stins lumina în tot cartierul. Era clar că nu mai aveam cu ce mă întoarce la datorie înainte de venirea lui Popache. Dacă o va face, se va întoarce abia peste patruzeci de ani.

De altfel, a doua zi, cînd pana de curent fusese înlăturată, am încercat zadarnic să pun aparatul în funcţiune. N-am reuşit să prind decît postul local de televiziune, care anunţa dispariţia misterioasă a unui membru din echipa de intervenţie a staţiei CICIB. În spatele uşii rămînea mereu peretele de la etajul şapte. Pe urmă, am aflat că nu mai existam, fusesem declarat postmortem „erou al spaţiului", în schimb, trebuia să plătesc un teanc de facturi neonorate de Popache. Au rămas: un buletin fără om şi un om fără buletin.

Istoria mă obligă să fiu Popache, deşi toţi îmi spun că am inventat povestea pentru a scăpa de datorii. Din memoriu în memoriu, relatarea a ajuns pe masa redactorului şef de la editura ANTICIFICŢIUNEA, care a publicat-o, mi-am plătit datoriile şi, de atunci totul e mai suportabil.

Sînt sigur că mi-aţi citit toate romanele, reeditarea acestui text pentru a douăzecea oară e un indiciu că bătrînul Popache, monumentul viu al SF-ului, are în continuare priză la marea masă a cititorilor. Vă mulţumesc pentru atenţie.

SFÎRŞIT